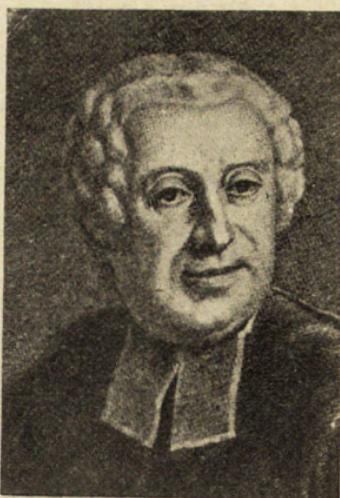

стъпването на Наполеона, напуша Дрезденъ, отива въ Варшава, и оттамъ въ Парижъ — като императорски капелмайсторъ, и такъвъ на италиянската опера, но поради настискъ отъ страна на Росини, бива уволненъ, ала удостоенъ, и следъ това, съ голѣми почести. П. е писалъ повече отъ 40 опери, повечето въ стила на Паизиело и Чимароза, а сѫщо и на Моцартъ, но само една — „Господинъ капелмайсторъ“, има по-трайно значение. Освенъ опери, писалъ е: една симфония, концерти за цигулка, вариации за оркестъръ, фантазия за пиано, 2 флейти, 2 хорни и фаготъ, вариации за пиано, кантати, 2 оратории, единъ пасионъ, арии, дуети и др.

Паизиело, или Паезиело, Джовани — *Paisiello, Giovanni* — бележитъ, извънредно плодовитъ, оперенъ компонистъ, род. 9 май 1741 въ Тарентъ, умр. 5 юни 1816 въ Неаполь, училъ въ консерваторията „Санть Онурфро“ въ Неаполь при Котумаки и Дуранте, кѫдето самъ бива назначенъ за учителъ (маестрино), и пише цѣла редица църковни творби и малки инструментални нѣща, последвани отъ едно комично „Интермецо“, дадено въ театъра на консерваторията. Нѣколко опери, писани за Болоня, Парма, Модена, Флоренция и Римъ, правятъ името му известно по цѣла Италия, но слава на голѣмъ оперенъ компонистъ П. придобива съ операта си „Китайскиятъ идолъ“, дадена въ Неаполь, кѫдето по това време Пичини билъ станалъ кумиръ на публиката, и съ когото, както и съ Чимароза и Гулиелми, той влиза въ съперничество. Презъ годините 1772 до 1776 се явяватъ още нѣколко опери и църковни творби, и славата му се разнася отвѣдъ границите на Италия. 1776 бива призованъ отъ Екатерина Велика въ Петербургъ и, въ продължение на осемъ години, е билъ директоръ на дветѣ италиянски опери. Тукъ написва сѫщо нѣколко опери: „Лъжефилософъ“, „Лучинда и Армидоръ“, „Ахилъ въ Скиросъ“, „Херкулест на кръстопълъ“, „Севилиския бръснаре“ и др. Последната обикновя всички италиянски оперни сцени, и става толкова обична, че сѫщо окачествявали заемането на Росини да пише опера върху

сѫщото либрето като голѣма смесъ, даже дързость и самоизадеяность. 1784 год. се връща въ Италия, като на пътъ се отбива въ Виена, дото се поставя операта му „Теодоро“ (съ знаменития секстетъ)

Джовани Паизиело

— и бива назначенъ за дворцовъ капелмайсторъ на Фердинандъ IV въ Неаполь. Тукъ пише нѣколко отъ най-хубавите си опери („Хубавата воденичарка“, „Нина“ и др.). При републиканското правителство, П. зама на дължността директоръ на националната музика — по която причина, следъ връщането на краля, изпада въ немилост, ала кралът следъ две години му прощава. 1802 отива въ Парижъ като капелмайсторъ на капелата на Наполеона, но на следната година се връща въ Неаполь — на старата си длъжност. Последните години отъ живота си П. прекарва въ нужда, поради изгубване на пенсията си и огорчение, по причина на това, че е билъ застъпенъ отъ блѣстящата звезда на Росини. За очудване е плодовитътъ на П.: той е написалъ повече отъ 100 опери, 12 симфонии за оркестъръ, 6 концерта за пиано, единъ концертъ за арфа, 12 кла-